

Осадчук Ігор Юрійович

Урядові кабінети в контексті функціонування атипової напівпрезидентської системи правління в Киргизькій Республіці (1996–2010 рр.)

УДК 328(575.2)«1996/2010»
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2023-4.11>

Осадчук Ігор Юрійович
кандидат політичних наук, доцент
кафедри політології
Львівського національного університету
імені Івана Франка
вул. Університетська, 1, Львів, Україна
ORCID: 0000-0002-2666-1478

В політичній науці у рамках республіканської форми державного правління дослідники виділяють як типові, так і атипові напівпрезидентські системи правління. Дослідження урядових кабінетів є актуальним напрямом у сфері аналізу атипових напівпрезидентських систем правління. У цьому зрізі метою статті є визначити типи урядових кабінетів у контексті функціонування атипової напівпрезидентської системи правління в Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр. Для реалізації поставленої мети треба вирішити такі завдання: 1) визначити типову напівпрезидентську систему правління; 2) розкрити особливості інституту вотуму недовіри урядам в Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр. як атрибута атипової напівпрезидентської системи правління; 3) на основі певних критеріїв з'ясувати типи урядових кабінетів в атиповій напівпрезидентській системі правління в Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр.

Теоретико-методологічною основою запропонованого наукового дослідження вибрано неoinституціоналізм і його варіативні типи й парадигми. Головний метод, котрий став іманентною складовою частиною дослідження, – це метод порівняльного аналізу. Особливості інституту вотуму недовіри урядам в Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр. демонструють атиповість напівпрезидентської (конституційної) системи правління в цій країні. Виділено критерії типології урядових кабінетів: спосіб формування, тип композиції/складу, тип партійних чи непартійних урядів, парламентська підтримка.

Урядові кабінети в Киргизькій Республіці впродовж 1996–2010 рр. типологізовано за: 1) способом формування – як ті, що сформовані президентом і парламентом; 2) типом композиції/складу – непартійні; 3) типом непартійних урядів – технократичні; 4) парламентською підтримкою – однапартійні більшості (кабінети І. Чудінова, Д. Усенова); кабінети, які спирались на непартійну більшість, доповнену партійними депутатами (другий кабінет А. Джумагулова, кабінети К. Жумалієва, Ж. Ібраїмова, А. Муралієва, К. Бакієва, М. Танаєва, Ф. Кулова, А. Ісабекова, перший кабінет А. Атамбаєва).

Ключові слова: система державного правління, напівпрезиденталізм, атиповий напівпрезиденталізм, президент, парламент, урядовий кабінет, Киргизька Республіка.

Вступ. Дослідження атипових напівпрезидентських систем правління та їх інституційних атрибутів, зокрема урядових кабінетів є актуальним напрямом у сфері аналізу конституційних (і/чи політичних) систем правління в політичній науці.

Атипові напівпрезидентські системи правління або окремі аспекти політичного процесу та міжінституційних відносин, які прямо чи опосередковано вказують на атиповість напівпрезидентських систем правління у рамках республіканської форми державного правління в країнах Східної Європи та Центральної Азії проаналізовано у працях таких авторів як: С. Моєстрап [11], І. Осадчук [13], В. Литвин [13] тощо. Особливості урядових кабінетів у Киргизькій Республіці досліджено в роботах таких авторів як: С. Моєстрап [11], С. Радніц [14], М. Фумагаллі [9], Ю. Хаскі [10] тощо.

Мета та завдання. Метою статті є визначити типи урядових кабінетів у контексті функціонування атипової напівпрезидентської системи правління в Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр. Для реалізації поставленої мети треба вирішити такі завдання: 1) визначити типову напівпрезидентську систему правління; 2) розкрити особливості інституту вотуму недовіри урядам в Киргизькій Респу-

бліці в 1996–2010 рр. як атрибута атипової напівпрезидентської системи правління; 3) на основі певних критеріїв з'ясувати типи урядових кабінетів в атиповій напівпрезидентській системі правління в Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр.

Методи дослідження. Теоретико-методологічною основою дослідження обрано неoinституціоналізм і його варіативні типи й парадигми. Їх поєднання дозволило виробити цілісне уявлення про типовість чи атиповість формату напівпрезиденталізму на підставі такого індикатора, як інститут вотуму недовіри урядам. Головний метод, котрий став іманентною складовою частиною дослідження, – це метод порівняльного аналізу.

Результати. В сучасній політичній науці одним з найапробованіших визначень типового напівпрезиденталізму (типової напівпрезидентської системи правління) у рамках республіканської форми державного правління є визначення Р. Елгі [7; 8]. У представленому дослідженні ми використовуємо модифікацію дефініції Р. Елгі, розроблену українським дослідником В. Литвином, який визначає *типовий напівпрезиденталізм (типову напівпрезидентську систему правління)* – як конституційну (і/чи політичну) систему республіканської

форми державного правління (спрощено систему державного правління), якій властиві посада всенародно (прямо/опосередковано) обраного на фіксований термін президента, а також інститут прем'єр-міністра й урядового кабінету, які обов'язково колективно відповідальні хоча б перед легіслатурою (разом з цим, прем'єр-міністр та урядовий кабінет можуть бути одночасно колективно відповідальними і перед парламентом, і перед главою держави; більше того, міністри урядового кабінету можуть бути індивідуально відповідальними перед парламентом і/чи президентом, але це не має жодного дефінітивного значення та впливу на структурування системи державного правління), а також притаманний процес суміщення або дуалізації виконавчої влади, з одного боку, президентом (обов'язково як главою держави), а з іншого боку, – прем'єр-міністром (обов'язково як главою уряду) та урядом/урядовим кабінетом [2, с. 5; 3, с. 7].

Незалежно від природи та процесуальної логіки парламентського вотуму недовіри уряду і/чи прем'єр-міністру напівпрезидентською позиціонується та система державного правління, в якій існує «безперервна» обов'язкова колективна відповідальність уряду та прем'єр-міністра перед легіслатурою, чи, інакше кажучи, в якій легіслатура володіє ініціативою ставити питання про колективну відповідальність уряду. Натомість усі інші/додаткові уточнення та атрибути є тільки допоміжними правилами класифікації систем правління, які варто застосовувати тільки у типологізації напівпрезиденталізму [2, с. 80].

В *Киргизькій Республіці* в 1996–2010 рр. президент обирався на всенародних (прямих) виборах. Щодо процедури відповідальності прем'єр-міністра/урядового кабінету, то впродовж 1996–2003 рр. Збори народних представників могли висловити недовіру прем'єр-міністрові. Постанова про недовіру прем'єр-міністру приймалася більшістю у дві третіх голосів від загальної кількості депутатів верхньої палати парламенту. Після висловлення Зборами народних представників недовіри прем'єр-міністру президент мав право оголосити про відставку прем'єр-міністра або ж міг не погодитися з рішенням Зборів народних представників. Якщо впродовж трьох місяців вотум недовіри прем'єр-міністру висловлювали повторно, то президент оголошував про відставку прем'єр-міністра чи розпускав Збори народних представників (п. 5 ст. 71). Внаслідок конституційних змін 1998 р. президент мав право за власною ініціативою приймати рішення про відставку прем'єр-міністра й уряду, причому згоди Жогорку Кенеша (парламенту), як це передбачалося Конституцією в редакції 1993 р., вже не було потрібно (п. 4 ст. 46) [6]. Впродовж 2003–2007 рр. після висловлення парламентом недовіри уряду президент теж мав право прийняти рішення про

відставку уряду або ж міг не погодитися з рішенням парламенту (п. 6 ст. 72) [12]. Якщо впродовж трьох місяців вотум недовіри уряду висловлювали повторно, то президент оголошував про відставку уряду чи розпускав Жогорку Кенеш (п. 7 ст. 72) [12]. У 2007–2010 рр. прем'єр-міністр щорічно представляв у парламент звіт про роботу уряду. Парламент за підсумками розгляду щорічного звіту прем'єр-міністра за ініціативи однієї третьої від загальної кількості депутатів міг розглянути питання про висловлення недовіри уряду. Постанова про висловлення недовіри уряду приймалася абсолютною більшістю голосів депутатів парламенту [5]. Питання про недовіру уряду не можна було розглядати парламентом за шість місяців до чергових президентських виборів. Після висловлення недовіри уряду президент мав право або прийняти рішення про відставку уряду, або не погодитися з рішенням парламенту (п. 6 ст. 71) [5]. Якщо Жогорку Кенеш впродовж трьох місяців повторно ухвалював рішення про висловлення недовіри уряду, то президент відправляв уряд у відставку або призначав дострокові парламентські вибори (п. 7 ст. 71) [5]. Парламент мав право висловлювати вотум недовіри уряду, проте останній набував чинності тільки тоді, коли його підтримував президент, який також був наділений повноваженнями вибирати між відставкою уряду та розпуском парламенту (у випадку, коли вотум недовіри уряду висловлювався повторно). Отже, вотум недовіри уряду, що не призводив до його відставки зумовив *атиповість формально напівпрезидентської системи правління* в Киргизькій Республіці впродовж 1996–2010 рр.

Урядові кабінети в атиповій напівпрезидентській системі правління в Киргизькій Республіці впродовж 1996–2010 рр. типологізуємо за певними критеріями. Перший критерій типології – *спосіб формування урядового кабінету*. У країнах з парламентськими системами правління застосовують парламентський спосіб формування урядових кабінетів, за якого парламент безпосередньо здійснює відповідні процедури щодо їх призначення або формування; президентський спосіб формування урядів застосовують у президентських системах правління, де уряд формується президентом [1, с. 221]; поєднання парламентського і президентського способів характерно для напівпрезидентських систем правління.

Другий критерій типології – *тип композиції/складу урядового кабінету*. Партійні уряди – це такі виконавчі структури, кабінети яких складаються із представників партій та формуються на підставі партійної належності. Іманентна ознака формування партійного уряду – використання композиції/складу парламенту (чи нижньої палати парламенту) у процесі формування уряду. Партійні уряди вважають базовим конструктором у парла-

ментських демократіях. Непартійні кабінети формують, коли партії у парламенті не можуть домовитись з приводу утворення однопартійного уряду/коаліції, а розпуск парламенту (нижньої палати парламенту) вважається небажаним [1, с. 229]. Проте таке визначення наближене лише до парламентського способу формування урядів. У політичній науці прийнято декілька способів означення непартійних урядів залежно від цілей, які ставлять перед урядами: технократичні, чиновницькі, перехідні, технічні й службові. Специфікою непартійних (технократичних) кабінетів є той момент, що вони включають фахівців, які можуть не належати або належати до тієї чи іншої партії, але їхня партійна належність у цьому випадку не має ніякого значення. Технократичні уряди мають тенденцію бути сформованими і в країнах, де превалюють президентські кабінети (уряди, сформовані президентами). Традиційно виділяють такі види непартійних урядів – повністю технократичні та частково технократичні, які можуть бути напівтехнократичними та напівпартійними залежно від конфігурації партійних і непартійних преференцій міністрів. Напівтехнократичні/напівпартійні уряди розташовуємо в категорії непартійних урядових кабінетів. При визначенні типів урядових кабінетів до уваги беремо кількісне співвідношення непартійних і партійних міністрів. З цього приводу, як зазначає З. Бялоблещкий, відбувається означення таких лінійних категорій урядів: 1) якщо кількість непартійних міністрів значно перевищує кількість партійних міністрів, то варто говорити про непартійний (технократичний) тип кабінетів; 2) якщо кількість партійних міністрів значно перевищує кількість непартійних міністрів і посада глави урядового кабінету також є партійною – доводиться говорити про партійний тип уряду; 3) якщо кількість непартійних і партійних міністрів сумірна, а посада глави урядового кабінету лишається непартійною – треба говорити про напівтехнократичні урядові кабінети; 4) якщо кількість партійних і непартійних міністрів сумірна, а посада глави урядового кабінету партійна – можна говорити про формат напівпартійних кабінетів [1, с. 316–317]. Таким чином, третій критерій типології – *тип партійних урядів* (однопартійні чи коаліційні) або ж *тип непартійних урядів* (технократичні, напівтехнократичні, напівпартійні).

Крім того, виділяємо четвертий критерій типології – *парламентська підтримка урядового кабінету* (однопартійна/коаліційна більшість, однопартійна/коаліційна меншість, непартійна більшість/меншість тощо).

В *Киргизькій Республіці* відповідно до Конституції 1993 р. (в редакції 1998 р.) президент щодо уряду мав такі повноваження: а) призначав прем'єр-міністра і членів уряду за згодою парламенту; б) приймав за своєю ініціативою рішення про дострокове складання повноважень уряду за зго-

дою парламенту. Після конституційних змін 1998 р. президент призначав прем'єр-міністра за згодою Зборів народних представників (верхньої палати парламенту) (ст. 71). Пропозицію щодо кандидатури прем'єр-міністра вносили до Зборів народних представників впродовж двох тижнів з дня вступу на посаду новообраного президента, після відставки прем'єр-міністра чи протягом тижня з дня відхилення відповідної кандидатури верхньою палатою парламенту. Збори народних представників приймали рішення про надання згоди щодо призначення прем'єр-міністра впродовж семи днів з дня внесення пропозиції про кандидатуру. Якщо Збори народних представників тричі відхиляли представлені кандидатури на посаду прем'єр-міністра, то президент самостійно призначав прем'єр-міністра і розпускав верхню палату парламенту. Після консультацій з прем'єр-міністром президент призначав членів уряду (п. 3 ст. 46). Уряд складав свої повноваження перед новообраним президентом [6]. Тюльпанова революція 2005 р. призвела до конституційних змін (листопад–грудень 2006 р.), спрямованих на формальне посилення ролі парламенту в системі правління Киргизької Республіки. У вересні 2007 р. згідно з рішенням Конституційного Суду країна повернулася до Конституції в редакції від 18 лютого 2003 р.

За результатами всенародного референдуму, що відбувся 21 жовтня 2007 р., була прийнята нова редакція Конституції. Згідно з ст. 69 Конституції формування уряду відбувалося таким чином: депутати від політичної партії, що отримала більше 50 % мандатів від загальної кількості депутатів парламенту, вносила президенту кандидатуру для призначення на посаду прем'єр-міністра. Кандидатура на посаду прем'єр-міністра вносилася впродовж п'яти робочих днів з дня першого засідання парламенту нового скликання. Президент призначав прем'єр-міністра впродовж трьох днів з дня подання відповідної кандидатури. Прем'єр-міністр визначав структуру уряду і вносив кандидатури на посади членів уряду на затвердження парламенту впродовж семи робочих днів з дня його призначення. Кандидатури на посади членів уряду, за винятком міністрів оборони, національної безпеки, внутрішніх і закордонних справ, подавали президенту впродовж п'яти робочих днів з дня затвердження структури уряду (ч. 2 ст. 69) [5]. Президент впродовж трьох днів з дня подання кандидатур призначав членів уряду. Якщо партія, яка отримала більше 50 % мандатів від загальної кількості депутатів Жогорку Кенеша, не подала кандидатуру на посаду прем'єр-міністра або призначений прем'єр-міністр не вніс на затвердження парламенту структуру уряду або ж не подав кандидатури на посади членів уряду, а також у випадку відсутності такої партії, президент доручав депутатам від іншої політичної партії впродовж п'яти робочих днів вне-

сти кандидатуру на посаду прем'єр-міністра шляхом формування коаліційної більшості депутатів (ч. 1 ст. 70) [5]. Якщо ж депутати від інших партій, яким було доручено внести кандидатуру на посаду прем'єр-міністра, не внесли кандидатуру на посаду прем'єр-міністра чи прем'єр-міністр у встановлені ч. 2 ст. 69 Конституції порядок і строки не вніс на затвердження парламенту структуру уряду і не представив кандидатури на посади членів уряду, то глава держави призначав дострокові парламентські вибори й самостійно формував уряд (який функціонував до формування уряду депутатами від політичних партій, представлених у новому скликанні парламенту) [5].

Урядові кабінети в атиповій напівпрезидентській системі правління в Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр. типологізуємо за: 1) способом формування – як ті, що сформовані президентом і парламентом; 2) типом композиції/складу – непартійні; 3) типом непартійних урядів – технократичні; 4) парламентською підтримкою – однопартійні більшості (кабінети І. Чудінова, Д. Усенова); кабінети, які спирались на непартійну більшість, доповнену партійними депутатами (другий кабінет А. Джумагулова, кабінети К. Жумалієва, Ж. Ібраїмова, А. Муралієва, К. Бакієва, М. Танаєва, Ф. Кулова, А. Ісабекова, перший кабінет А. Атамбаєва) (табл. 1).

Таблиця 1

Типи урядових кабінетів в атиповій напівпрезидентській системі правління в Киргизькій Республіці (1996–2010) [4]

Прем'єр-міністр	Перебування при владі	Партія прем'єр-міністра	Конструкція міністерських посад	СФК	ТКУ	ТН/ПУ	ППУ
А. Джумагулов 2	10.02.1996 ¹ – 14.03.1998	н/п	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
К. Жумалієв	25.03.1998 – 23.12.1998	н/п	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
Ж. Ібраїмов	25.12.1998 – 4.04.1999	н/п	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
А. Муралієв 1	21.04.1999 – 29.10.2000	н/п	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
А. Муралієв 2	29.10.2000 – 11.12.2000	н/п	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
К. Бакієв 1	21.12.2000 – 22.05.2002	н/п	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
М. Танаєв	30.05.2002 – 25.03.2005	н/п	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
К. Бакієв 2	28.03.2005 – 20.06.2005	КЕК	н/п + КЕК	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
К. Бакієв 3	10.07.2005 – 15.08.2005	н/п	н/п + КЕК	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
Ф. Кулов	1.09.2006 – 19.12.2006	ArN	н/п + ArN	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
А. Ісабеков	29.01.2007 – 29.03.2007	ArN	ArN + н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
А. Атамбаєв 1	29.03.2007 – 28.11.2007	KSDP	н/п	През+Парл	Н/п	Т	НБ+
І. Чудінов 1	24.12.2007 – 23.07.2009	AkZh	AkZh+ н/п	През+Парл	Н/п	Т	ОБ
І. Чудінов 2	23.07.2009 – 21.12.2009	AkZh	AkZh+ н/п	През+Парл	Н/п	Т	ОБ
Д. Усенов	21.12.2009 – 7.04.2010	AkZh	AkZh+ н/п	През+Парл	Н/п	Т	ОБ

¹ Фактично другий урядовий кабінет А. Джумагулова був сформований 24 грудня 1995 р.

Висновки. В Киргизькій Республіці в 1996–2010 рр. парламент мав право висловлювати вотум недовіри уряду, проте останній набував чинності тільки тоді, коли його підтримував президент, який також був наділений повноваженнями вибирати між відставкою уряду та розпуском парламенту. Таким чином, вотум недовіри уряду, що не призводив до його відставки зумовив атиповість напівпрезидентської системи правління в Киргизькій Республіці впродовж 1996–2010 рр. Урядові кабінети в атиповій напівпрезидентській системі правління в Киргизькій Республіці впродовж 1996–2010 рр. типологізовано за: способом формування – як ті, що сформовані президентом і парламентом; типом композиції/складу – непартійні; типом непартійних урядів – технократичні; парламентською підтримкою – однопартійні більшості (кабінети І. Чудінова, Д. Усенова); кабінети, які спи-

рались на непартійну більшість, доповнену партійними депутатами (другий кабінет А. Джумагулова, кабінети К. Жумалієва, Ж. Ібраїмова, А. Муралієва, К. Бакієва, М. Танаєва, Ф. Кулова, А. Ісабекова, перший кабінет А. Атамбаєва). У подальших дослідженнях проаналізуємо особливості функціонування урядових кабінетів в атипових напівпрезидентських системах правління в інших країнах.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бялоблоцький З. Стабільність та ефективність урядів у політичних системах країн Східної Європи : монографія. Львів : Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2013. 469 с.
2. Литвин В. Атрибути та різновиди напівпрезидентської системи правління в Європі: інституційно-процесуальний і політично-поведінковий аспекти : монографія. Львів : Львівський національний університет імені Івана Франка, 2018. 636 с.

3. Литвин В., Романюк А. Концептуалізація і теоретична дистинкція понять «форма державного правління» та «система державного правління» у політичній науці. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова*: Сер. 22. Політичні науки та методика викладання соціально-політичних дисциплін. К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2016. Вип. 20. С. 3–12.

4. Chairman of the Cabinet of Ministers of Kyrgyzstan. List of officeholders. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Chairman_of_the_Cabinet_of_Ministers_of_Kyrgyzstan (Last accessed: 25.09.2023).

5. Constitution of the Kyrgyz Republic (new wording as approved by referendum on 21 October 2007). European Commission for Democracy Through Law (Venice Commission). URL: [https://www.venice.coe.int/web-forms/documents/default.aspx?pdffile=CDL\(2007\)127-e](https://www.venice.coe.int/web-forms/documents/default.aspx?pdffile=CDL(2007)127-e) (Last accessed: 25.09.2023).

6. Constitution of the Kyrgyz Republic of May 5, 1993 (as amended October 21, 1998 by the Law of the Kyrgyz Republic, No. 134). URL: http://confinder.richmond.edu/admin/docs/kyrgyz_const.pdf (Last accessed: 25.09.2023).

7. Elgie R. A Fresh Look at Semipresidentialism: Variations on a Theme. *Journal of Democracy*. 2005. Vol. 16. No. 3. P. 1–21.

8. Elgie R. The classification of democratic regime types: conceptual ambiguity and contestable assumptions. *European Journal of Political Research*. 1998. Vol. 33. No. 2. P. 219–238.

9. Fumagalli M. Semi-Presidentialism in Kyrgyzstan: The 2010 Constitution, the Switch to Premier-Presidentialism and the Potential for a Democratic Breakthrough // Elgie R., Moestrup S. *Semi-Presidentialism in the Caucasus and Central Asia*. London: Palgrave Macmillan, 2016. P. 173–205.

10. Huskey E. Eurasian semi-presidentialism: The development of Kyrgyzstan's model of government // Elgie R., Moestrup S. *Semi-presidentialism outside Europe*. London: Routledge, 2007. P. 161–181.

11. Moestrup S. *Semi-Presidentialism in Comparative Perspective: Its Effects on Democratic Survival*: PhD dissertation. George Washington University, 2004. 524 p.

12. On the New Wording of the Constitution of the Kyrgyz Republic: Law of the Kyrgyz Republic of February 18, 2003, No. 40. URL: <https://constitutionnet.org/sites/default/files/Kyrgyzstan%20Constitution.pdf> (Last accessed: 25.09.2023).

13. Osadchuk I., Lytvyn V. The Atypicality of Semi-Presidentialism in Post-Soviet Countries: The Context of Votes of No Confidence in Governments. *Studia Politica. Romanian Political Science Review*. 2019. Vol. 19. No. 1. P. 57–82.

14. Radnitz S. What really happened in Kyrgyzstan? *Journal of Democracy*. 2006. Vol. 17. No. 2. P. 132–146.

REFERENCES:

1. Bialoblotskyi, Z. (2013). *Stabilnist ta efektyvnist uriadiv u politychnykh systemakh krain Skhidnoi Yevropy: monohrafiia* [Stability and effectiveness of governments in the political systems of Eastern European countries: a monograph]. Lviv: LNU imeni Ivana Franka. 470 s. [in Ukrainian].

2. Lytvyn, V. (2018). *Atrybuty ta riznovydy napivprezidentskoi systemy pravlinnia v Yevropi: insty-*

tutsiino-protseualnyi i politychno-povedinkovy aspekty: monohrafiia [Attributes and Varieties of the Semi-Presidential System of Government in Europe: Institutional, Procedural and Political, Behavioral Aspects: monograph]. Lviv: Lvivskiy natsionalnyi universytet imeni Ivana Franka, 2018. 636 s. [in Ukrainian].

3. Lytvyn, V., Romaniuk, A. (2016). *Kontseptualizatsiia i teoretychna dystynktsiia poniat «forma derzhavnoho pravlinnia» ta «systema derzhavnoho pravlinnia» u politychnii nauksi* [Conceptualization and Theoretical Distinction Between the Terms «Form of Government» and «System of Government» in Political Science]. *Naukovyi chasopys Natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni M. P. Drahomanova*: Ser. 22. Politychni nauky ta metodyka vykladannia sotsialno-politychnykh dystsyplyn. Kyiv: Vyd-vo NPU imeni M. P. Drahomanova, 2016. Vyp. 20. S. 3–12. [in Ukrainian].

4. Chairman of the Cabinet of Ministers of Kyrgyzstan. List of officeholders. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Chairman_of_the_Cabinet_of_Ministers_of_Kyrgyzstan (Last accessed: 25.09.2023). [in English].

5. Constitution of the Kyrgyz Republic (new wording as approved by referendum on 21 October 2007). European Commission for Democracy Through Law (Venice Commission). URL: [https://www.venice.coe.int/web-forms/documents/default.aspx?pdffile=CDL\(2007\)127-e](https://www.venice.coe.int/web-forms/documents/default.aspx?pdffile=CDL(2007)127-e) (Last accessed: 25.09.2023). [in English].

6. Constitution of the Kyrgyz Republic of May 5, 1993 (as amended October 21, 1998 by the Law of the Kyrgyz Republic, No. 134). URL: http://confinder.richmond.edu/admin/docs/kyrgyz_const.pdf (Last accessed: 25.09.2023). [in English].

7. Elgie, R. (2005). A Fresh Look at Semipresidentialism: Variations on a Theme. *Journal of Democracy*. Vol. 16. No. 3. P. 1–21. [in English].

8. Elgie, R. (1998). The classification of democratic regime types: conceptual ambiguity and contestable assumptions. *European Journal of Political Research*. Vol. 33. No. 2. P. 219–238. [in English].

9. Fumagalli, M. (2016). *Semi-Presidentialism in Kyrgyzstan: The 2010 Constitution, the Switch to Premier-Presidentialism and the Potential for a Democratic Breakthrough* // Elgie R., Moestrup S. *Semi-Presidentialism in the Caucasus and Central Asia*. London: Palgrave Macmillan. P. 173–205. [in English].

10. Huskey, E. (2007). *Eurasian semi-presidentialism: The development of Kyrgyzstan's model of government* // Elgie R., Moestrup S. *Semi-presidentialism outside Europe*. London: Routledge. P. 161–181. [in English].

11. Moestrup, S. (2004). *Semi-Presidentialism in Comparative Perspective: Its Effects on Democratic Survival*: PhD dissertation. George Washington University. 524 p. [in English].

12. On the New Wording of the Constitution of the Kyrgyz Republic: Law of the Kyrgyz Republic of February 18, 2003, No. 40. URL: <https://constitutionnet.org/sites/default/files/Kyrgyzstan%20Constitution.pdf> (Last accessed: 25.09.2023). [in English].

13. Osadchuk, I., Lytvyn, V. (2019). The Atypicality of Semi-Presidentialism in Post-Soviet Countries: The Context of Votes of No Confidence in Governments. *Studia Politica. Romanian Political Science Review*. Vol. 19. No. 1. P. 57–82. [in English].

14. Radnitz, S. (2006). What really happened in Kyrgyzstan? *Journal of Democracy*. Vol. 17. No. 2. P. 132–146. [in English].

Governmental cabinets in the context of functioning of atypical semi-presidential system of government in the Kyrgyz Republic (1996–2010)

Osadchuk Ihor Yuriiovych
 PhD in Political Science,
 Associate Professor at the Department
 of Political Science
 Ivan Franko National University of Lviv
 Universytetska str., 1, Lviv, Ukraine
 ORCID: 0000-0002-2666-1478

The political practice shows that there are semi-presidential systems of government, which formally and/or actually differ from traditional or typical semi-presidential systems of government under the framework of republican form of government. The research of governmental cabinets is an actual direction within the framework of the analysis of atypical semi-presidential systems of government. The purpose of the article is to determine the types of governmental cabinets in the context of functioning of atypical semi-presidential system of government in the Kyrgyz Republic, particularly in 1996–2010. To solve this goal, new institutionalism and its types/paradigms are chosen as theoretical and methodological basis of the research. In parallel, comparative analysis is the main method of the study.

The peculiarities of the parliamentary vote of no confidence in governmental cabinets in the Kyrgyz Republic (particularly in 1996–2010) demonstrate the atypicality of semi-presidential systems of government in this country, at least in the constitutional context. Given this, it is argued that governmental cabinets under atypical semi-presidential system of government in the Kyrgyz Republic in 1996–2010 should be classified as: 1) those formed by president and parliament taking into account the cabinet formation method; 2) non-party ones given the type of cabinet composition; 3) technocratic ones taking into account the type of non-party cabinets; 4) single-party majority ones (in particular, Igor Chudinov's and Daniar Usenov's cabinets), as well as those based on non-party majority supplemented by partisan deputies (in particular, Apas Jumagulov's second cabinet, Kubanychbek Jumaliyev's, Jumabek Ibraimov's, Amangeldy Muraliyev's, Kurmanbek Bakiyev's, Nikolai Tanayev's, Felix Kulov's, Azim Isabekov's cabinets and Almazbek Atambayev's first cabinet) in cabinets' type of parliamentary support.

Key words: system of government, semi-presidential system of government, atypical semi-presidential system of government, president, parliament, governmental cabinet, the Kyrgyz Republic.